

روز جهانی معلم World Teachers' Day یادداشت روز

یونسکو در سال 1966 تاریخ پنجم اکتوبر را تحت عنوان روز جهانی معلم نامگذاری نموده است. ولی این روز در بسیاری از کشورها در روزهای متفاوتی جشن گرفته و برگزار میشود.

قبلاً در افغانستان روز معلم به تاریخ سوم جوزا جشن گرفته میشد، اما بعد از سال 2011 وزارت معارف اعلام کرده که بعد از این سیزدهم میزان مطابق 5 اکتوبر روز معلم خواهد بود، اما در تقویم طالبان از روز معلم و روز زن مفقود است.

هدف از تجلیل این روز تکریم و سپاس گذاری از معلمین است که در عرصه های مختلف خدمات شایانی را انجام داده اند، زیرا همواره به خاطر داشته باشیم که بسیاری از مردان و زنان بزرگ، موفقیت های چشمگیر خود را مرهون زحمات بی دریغ معلمان شان میدانند.

طوری که میدانیم رابطه شاگرد با معلم یک رابطه باطنی و معنوی است. معلم و استاد را می توان تنها مخلوقی دانست که با وجود همه جد و جهدش در بسیاری از برهه های زنده گی به چشم نمی خورد. اما زمانی که خود به زنده گی و سرنوشت ما نگاه می کنیم خواهیم دید که چقدر این شخصیت در زنده گی ما تاثیر داشته و چگونه شمع وجود خود را برای راه زنده گی ما به خرج داده است.

بسیاری شاگردان و محصلان، معلمان و استادان را الگوی خود قرار می دهند. اگر چه اطفال قبلاً در محیط خانواده چیزهای اولی زنده گی و معلومات فراوانی را کسب مینمایند، راه و روشهای را آموخته و به بعضی امور هم عادت کرده و تا حدودی شخصیت شان شکل میگیرد. ولی هنوز شکل ثابت به خود نگرفته و تا حد زیادی قابل انعطاف و تغییر می باشد. اطفال و نوجوانان زمانی که از محیط خانواده خارج می شوند و بطور رسمی در اجتماع جدید یعنی مکتب و یا پوهنتون پا گذاشته و پذیرفته می شوند. آنگاه با مساعی معلم و استاد با جهان بیرون بیشتر آشنا میگردند.

شاگردان و محصلان در این محیط جدید فرصت می یابند تا افکار، اندوخته ها، روش و عاداتهای گذشته را مورد بازنگری قرار دهند و شخصیت خویش را بسازند و تکمیل و تثبیت نمایند. شاگردان معلم را شخصیتی محترم و ممتاز می دانند که او را در بزرگ شدن، به استقلال، آزادی فکری رسانیدن و بالاخره به عضویت رسمی جامعه داخل ساختن کمک و مساعدت می نماید.

و... اما... در افغانستان از سالیان متمادی بدینسو بنابر نبود معارف متوازن هم کیفیت و هم کمیت تعلیم و تحصیل در سطح مطلوب قرار نداشته است.

اما صد افسوس که دیروز جهادی ها و امروز طالبان نه تنها در فکر متوازن بودن معارف نیستند، بلکه مردم را به کفن کش قدیم دعا گویی اومحتاج ساخته اند. در این دور متحجرانه نه معلم به دیده قدر نگرسته میشود و نه به شاگرد و محصل حرمت قایل اند.

استادان پوهنتون توهین میشوند، تحصیل کرده ها در بیست سال گذشته تحقیر شده اند و حتی وزیر تحصیلات عالی آموزش های پایین مدرسه یی را نسبت به تحصیلات اکادمیک ترجیح داده و بار ها گفته که از تحصیلات گذشته "نباید انتظاری داشت" زیرا "به درد نمی خورد" این گفته ها خشم استادان و

عکس العمل تند تحصیلکرده ها را برانگیخت، همچنان سرپرست وزارت معارف مسدود ماندن مکاتب دخترانه را خواست مردم عنوان کرد، درحالی که فردای آن موسپیدان، عالمان دین و مردم از همان ولایت پکتیا ، ارزگان، زابل وکندهار برخاستند که ما خواهان بازگشایی مکاتب دخترانه میباشیم. ما میخواهیم که دختران ما از تحصیل بی بهره نمانند.

به امید آن که وجدان ها بیدار شده ، معلم ، مکتب وپوهنتون جایگاه اصلی خود رادریابد!

آموز گاری ومعلمی پیشه وشغل نیست، بلکه عشق به میهن وآبادانی کشور است!

بنابر این روز معلم را به امید بهبود کمی وکیفی معارف مبارکباد گفته، برای معلمان گرامی این روز را خجسته میخواهیم.

